

„Zato, ker jo bodo oddali v Hrovaco na pokopališče. Sušico ima in ni jo mogoče več rešiti“, pravi doktor.

Meni je zastala za trenutek kri, tako sem se prestrašila te smrtne obsodbe.

Tedaj je proč življenje moje! Ločiti se moram od matere, tete, Tebe, Bistrice in vseh prijateljc za vedno! Ali ni ta zavest prebridka? In morda me ne boš več videla, in jaz Tebe tudi ne.

Ali res ne? Ali res ne nikdar več? O pač! Saj se bomo videli v nebesih. In glej, ta misel me tako potolaži, da sem spet vsa vesela in udana v svoji bolezni.

Vendar bi Te še rada videla pred smrtjo. Pridi, če moreš; saj ni taka dalja od Ravan do sem. Jaz ne morem nikamor. Rada bi videla vse: mater, sestre, bratca Janeza, sploh vse.

Pridi, pridi!

Težko Ti pišem. Če bom kaj boljša, Ti že sporočim, če ne boš prišla sama. Pomlad je spet, a zame ni pomladi. Mene objema zimski hlad in kmalu me bo smrtni hlad v jami.

Moli zame, da srečno umrjem in pridem k Jezusu in Mariji.

Pozdravljena

od umirajoče

Mimice Dobravec.

Pozdrav pomladi.

Ob koči starec sivolasi
V pomladni dan strmi zavzet,
Mladosti v njem budé se časi,
Ob cvetu pestri gleda cvet.

Oko vzžari mu, duša vstaja,
Krog usten plava mu nasmeh;
Pred njim pa dece tropa raja,
Kot on je rajal v davnih dneh.

Kot on je rajal! . . . „O spomini,
Naj z vami vrne se mladost,
Pomlad, še enkrat mi zasini:
Mladosti pijem naj sladkost!

Oj z novo vesno — nove želje!
Pač mnogo zrl sem že pomlad,
Okušal njih radost, veselje,
Poln v mladem srci mladih nad . . .

Spolnile mnoge so se nade,
In mnog mi v grob je legel up!“
V oko se solza mu prikrade —
Spomin izžel jo je gorjup . . .

Andr. Rapé.

